

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Sfânta Scriptură

Biblia este cea dintâi carte de care creștinul are nevoie, pentru că ea dă cele mai potrivite sfaturi pentru viața credinciosului, pentru că-l învață prin prudența și adâncimea gândurilor sale, pentru că e cartea care vorbește cu aceeași putere fiecărei inimi omeneste. Fără îndoială numai gânduri de pace și de omenie, gânduri blajine și gânduri îngăduitoare.

De obicei cine a gustat din povețele fără greș ale Sf. Scripturi, face încercarea că inima sa bate mai tare pentru Dumnezeu și simte mai viu dragostea de oameni, pentru că Sf. Scriptură, revelație scrisă, este „izvorul sfințirii integrale a vieții omeneste”.

La Sf. Scriptură noi privim ca la o constelație eternă care strălucește deasupra noastră pe cer, în timp ce noi ne mișcăm pe marea existenței noastre. La această înălțime astrală privind, profetul Isaia a mărturisit cu privire la Sf. Scriptură: „Cît de sus sînt cerurile față de pămînt atît de sus sînt căile ei de căile noastre”. În Sf. Scriptură se află puteri ascunse, care se revarsă asupra credinciosului.

Ea străpunge adîncurile omului și adevărește pînă azi cuvintele spuse mai sus ale lui Isaia. Multă luminare și îndreptare a adus ea în felurite minți și inimi. Se începea cu învățătura pe de rost a celor 10 porunci, venea apoi la rînd Istoria biblică. Cu Psaltirea din care se învățau bucăți pe de rost, se ajungea apoi la o literatură mai înaltă, mai bogată, care ar fi putut vorbi sufletului, atingîndu-i toate simțurile și mulțumindu-i toate avînturile. Ce să zicem despre Noul Testament, cu istorisirile lui pline de miez și ușor de înțeles, cu multele relatări atrăgătoare, cu cărți pline de o imensă învățatură și întărire sufletească. Sfânta Scriptură este cartea de temelie a creștinului, viața lui toată și toată activitatea lui de la ea pornește, de la ea se petrece și la ea se desăvîrșește.

În munca lui, în cîmpul desăvîrșirii lui, în străduințele lui neobosite și în credința lui neînfrîntă întru realizarea unui om bun și pașnic, credinciosul a mers neîncetat după pașii lui Dumnezeu, cuprinși în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție.

Chiar dacă facem abstracție de cuprinsul religios al Sf. Scripturi și o privim numai din latura general omenească, din punct de vedere etic și estetic, putem face constatarea că ea este o monumentală operă literară: „Măreață prin simplitatea fără de pereche a stilului ei și prin prețioasa însemnătate istorică a povestirilor ei ca și prin prudența și adâncimea gândurilor ei, prin puterea și varietatea graiului ei și prin bogăția și frumusețea poeziei ei”.

Dar Sf. Scriptură e cartea sufletului. E înțelepciunea care dezleagă marile probleme care frământă sufletul omenesc.

Este cartea credinței, a dragostei, a nădejdi, este cartea care învață cum să trăim ca sufletul să nu moară.

În anul 1648 s-a tipărit la Bălgrad — Alba Iulia, cu binecuvîntarea mitropolitului Simion Ștefan, Noul Testament, iar cu 40 de ani mai tîrziu, s-a tipărit Biblia întregă la București, cu cheltuiala lui Șerban Cantacuzino și cu binecuvîntarea mitropolitului Teodosie Veștemeanul.

Lucru vrednic de amintit este că mitropoliții Teodosie și Ștefan, dînd pe limba noastră Biblia, nu s-au gîndit numai la credincioșii de sub păstoria lor, ci la toți românii din orice parte, la întreg poporul românesc.

De aceea și-au dat silința să scrie pe înțelesul tuturor și să se întărească legătura de frăție între dinșii.

Ținînd seama de aceste simțămînte ale lor marile Șaguna spunea: „Lauda cea mare se cuvine mitropoliților Teodosie și Simeon, căci talmăcirile lor înseamnă înfrățirea poporului românesc, pe care mîna Promiei l-a semănat prin atîtea țări deosebite”.

Istoric și oficial Biblia întregă trăiește la noi din 1688, cînd a ieșit la lumină pe de-a întregul, căci sufletește există firește prin faptele precursorilor. Lucrul început merge înainte de-a lungul veacurilor.

După ce Biblia de la București din 1688 s-a epuizat cu repezală de necrezut, se tipărește Biblia la Blaj, la anul 1795. Și după cum un general își adună din nou oștile care se retrăgeau și le face să dea năvală, așa a adunat Samuil Micu și alți cîțiva învățați din Blaj „toate gândurile cele bune și simțămîntele cele mai curate de frate” și mergînd mîină-n mîină cu Biblia bucureșteană, duce mai departe ideile cele imediat roditoare. Nici nu se putea gînd mai bun pentru unitatea creștinei decît să se așeze ediția proaspătă de la Blaj pe cadrele vechi, căci zicea Șaguna: „Limba Bibliei pentru un popor numai o dată se face dacă s-au biruit greutățile traducerii bune și credincioase atunci următorii n-au decît să reînnoiască limba cum ar fi reînnoit-o și îndreptat-o cei dintîi traducători dacă ar fi trăit pînă în veacurile noastre”.

De altfel însuși Samuil Micu mărturisește că Biblia de la București atît de mult s-a împușinat, încît foarte rar se găsește. „Deci avînd îndeletnicire m-am îndemnat să îndreptez graiul Bibliei celei de mai dinainte tipărite”, spune Samuil Micu, care a introdus o atmosferă de simțire și de ideal românesc în Blaj, și a realizat pentru „folosul Bisericii și a tot poporul credincios” o operă omogenă ca limbă și stil, iar spre scopul acesta n-a refuzat colaborarea din afară, de multe ori chiar din cealaltă strană.

Pe manuscrisul de la Geneză, Samuil Micu scrie în latinește: „Am revizuit-o a doua oară după cel grecesc la Sibiu, împreună cu directorul școalelor normalicești Dimitrie Eustatievici”. Mai mult, Samuil Micu oferise chiar textul Bibliei întregi spre tipărire episcopului ortodox Gherasim Adamovici din Sibiu.

Acesta acceptase, dar s-au găsit unii ca să zădărnicească o mare bucurie a sufletului românesc întreg.

Biblia apărută la Blaj a avut un rol la menținerea unității de conștiință între frați.

Felul cum s-a lucrat la tipărirea Sf. Scripturi este grăitor pentru puterea cu care a răscolit și a întărit ideea de unitate în sufletul românilor credincioși, răsfrîrați sub felurite stăpîniri lumesti.

Astfel Biblia de la Blaj, cea de la Sibiu, a mitropolitului Șaguna și desigur, cea de la Buzău a vlădicului Filotei, urmate de altele, reluînd drumul deschis de Biblia de la 1688, pe lingă rostul lor sufletesc, i-a întors pe români încet, dar cu pași siguri, spre principile care seamănă cu haina lui frumoașă și cu sufletul lui curat.

Mihail Eminescu, strălucitul întruchipător al virtuții românești, cînd a auzit lectura preoților din Sf. Scriptură a tresărit de simțire și a spus: „Aceasta este o adevărată limbă românească” și poetul adevărat că „limba care ca un rîu de apă dulce curge printre toți românii este tot limba veche a Bibliei, ca și aceea pe care o vorbesc pe la vatra lor plugarii”.

Respectul pentru Sfânta Scriptură e mare, iar folosul sufletesc al citirii ei este evident. Senti-

(Continuare în pag. 2)

Asemănarea cu Iisus Hristos

„Urmați-mi mie, după cum și eu urmez lui Hristos” (I Cor. 4, 16).

Metoda de perfecționare a marilor artiști începe cu copierea tablourilor renumite. Dacă modelul este excepțional, toată viața crează după acest model ideal și sînt fericiți dacă-l pot imita.

Cum lucrează artistul? El își poartă privirea iscusită cu căldură, atenție și stăruință de la model la copie și de la copie la model și continuu modifică, șterge, îndreptează, corectează, adaugă, ameliorează pînă reușește să imite originalul perfect. Așa a lucrat și Moise care a făcut toate ale cortului sfînt după modelul pe care i l-a arătat lui, Dumnezeu, pe Sinai (Ex. 25, 40).

La fel trebuie să lucreze toți creștinii, dar mai ales preoții care slujesc lui Dumnezeu. În scopul acesta se cade să imite toată viața lor Modelul divin, Modelul absolut al desăvîrșirii duhovnicești, ca să devină de fapt un „alter Christus”. Pentru aceasta se cade ca ei să aibă trează conștiința chemării lor cerești, a lepădării de egoism și a retușării ființei lor spiritual-morale după Personalitatea divino-umană a Mîntuitorului Hristos, încît în orice clipă să poată spune credincioșilor, fără sminteală și vinovație, ca și Sf. Pavel, apostolul neamurilor: „Urmați-mi mie, după cum și eu urmez lui Hristos” (I Cor. 4, 16; Filip. 3, 17). Lucrul acesta obligă pe preot să nu fie indiferent față de progresul său duhovnicesc de la o zi la alta ci să lucreze neîncetat la modelarea sa, după pilda Mîntuitorului Hristos. De dimineața și pînă seara și chiar în așternut, el trebuie să aibă ochii inimii ațintiți asupra vieții divino-umane a Domnului. Să transpună virtuțile Lui în viața sa; să fie o copie cît mai fidelă a Lui în gînd, în vorbă și în faptă.

De aceea, este absolut necesar ca preotul să-și așeze zilnic sufletul în oglinda luminoasă a vieții Domnului și să-și poarte privirea de la El la sine și de la sine la El, să se cerceteze și să devină tot mai bun. Numai așa îl imită cît mai deplin și îndreptat în sine ce este rău, zmulge, arde și distruge ceea ce nu corespunde Modelului divin; aruncă ceea ce este adaus al păcatului și al patimilor, ceea ce orbește și împiedică să ne asemănăm cu El, cu Apostolii Săi și cu toți Sfinții. Această deprindere trebuie să devină familiară, a doua natură și să n-o părăsim pentru că numai așa ajungem pilde de virtute, icoane vii ale urmării lui Iisus Hristos și numai astfel numele Său se preamărește în mijlocul credincioșilor și în toată lumea (Mat. 5, 14).

În consecință, trebuie să ne străduim să trăim în atmosfera de sfințenie și îndumnezeire care iradiază din ființa, opera și Persoana divino-umană a Domnului Hristos, Modelul desăvîrșirii noastre, ca să devenim dumnezei prin har, fiii Celui de sus (Ps. 81, 6). În tot ceea ce gîndim, vorbim și făptuim, să ne lăsăm călăuziți numai de El și, ca să nu rătăcim de la drumul cel bun, să ne întrebăm necontenit: ce-ar face Hristos în locul meu, cum ar lucra, cum ar gîndi și cum ar vorbi El, și să lucrăm după poruncile Lui, în Duhul dragostei Lui și în conformitate cu dictatele conștiinței religio-morale creștine, care nu greșește (Rom. 14, 23).

Să căutăm să fim copii cît mai fidele ale Mîntuitorului Hristos, să fim făclii de lumină care arată tuturor calea către Hristos (Mt. 5, 16), să mărturisim adevărul Său, ca să ajungem toți la viața cea veșnică, la integrarea în comunitatea de viață fericită cu Dumnezeu pe care am avut-o în paradisul pierdut.

(Continuare în pag. 2)

Vizitație canonică la Mediaș

În 15 și 16 martie 1969, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, însoțit fiind de P. C. vicar arhiepiscopesc, Tr. Belascu, P. C. cons. I. Nicoară, P. C. prof. Is. Todoran și C. diaconi I. Bolog și Gh. Papuc, a făcut o vizitație canonică preoților și credincioșilor din Mediaș.

Astfel, sîmbătă, 15 martie a. c., orele 18, Înaltul nostru Ierarh a fost întâmpinat de un sobor de preoți și mulțime de credincioși în fața bisericii din Mediaș-Techeș cu hramul „Înălțarea Domnului”, cuvîntul de „bun venit” fiind rostit de P. C. prot. P. Boeru, care deapănă file din istoria durerilor de altădată ale credincioșilor de pe meleagurile Tirnavelor, dar și pagini din marile înfăptuiri ale anilor noștri, exprimînd devotamentul și bucuria credincioșilor de a avea pe Arhipăstor în mijlocul lor.

Răspunzînd, I. P. S. Mitropolit Nicolae mulțumește pentru cuvintele calde care i-au fost adreseate, zăbovînd cu deosebire asupra unității noastre de credință în Iisus Hristos — Domnul nostru, asupra dragostei de Patrie și de popor, asupra a ceea ce ajută omenirii să progreseze, să se înalțe.

A urmat apoi slujba vecerniei, la sfîrșitul căreia au vorbit: P. C. prot.-paroh V. Băcilă despre vrednicia credincioșilor medieșeni, despre bucuria unității în Biserica străbună, pe care o slujește cu toată credincioșia ș. a., P. C. prot.-paroh Al. Florea despre istoricul bisericii, zidită în 1826, despre rivna pentru biserica străbună a credincioșilor ș. a., P. C. vicar Tr. Belascu despre sensul vecerniei și despre sensul rugăciunilor noastre creștinești, despre unitatea Bisericii noastre etc.

Un bogat cuvînt de învățătură a rostit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, mărturisînd, în partea introductivă, bucuria de a fi prezent în această biserică frumoasă prin sine și prin participarea credincioșilor la sf. slujbă.

I. P. S. Sa subliniază apoi, cu deosebire, importanța rugăciunii în comun în bisericile noastre strămoșești, unitatea tainică dintre toți cei ce mărturisesc drept și cu dragoste pe Iisus Hristos — Domnul nostru, de pretutindeni și de totdeauna, cît și unitatea credincioșilor români în sinul aceleiași Biserici străbune, unitatea în aceeași dragoste față de popor și de Patrie. „Iisus Hristos n-a venit în lume ca să despartă pe oameni, să-i facă pe credincioși să se certe pentru El, ci ca să-i adune pe toți la un loc și așa adunați să-i prezinte Tatălui ceresc ca pe o turmă, ca pe un singur trup”.

În încheiere, credincioșii sînt îndemnați să întărească această unitate, care constituie una din cheazășurile realizărilor mărețe pe care și le propune poporul nostru.

Duminică, 16 martie 1969, în catedrala din Mediaș, cu hramul „Sf. Mihail și Gavril”, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a săvîrșit Sf. Liturghie arhierască, înconjurat fiind de un sobor de preoți și diaconi. Răspunsurile au fost date de corul catedralei, condus de dirijorul C. Potîngă. La o bună parte din Sf. Liturghie au asistat și reprezentanții celor patru culte din Mediaș.

La priceasnă a predicat P. C. vicar Tr. Belascu, talmăcind Evanghelia zilei, cît și sensul Duminicii a treia din post, închinată Sf. Cruci.

Terminîndu-se Sf. Liturghie, I. P. S. Sa a hirotesit întru protopopi stavrofori pe P. C. protopopi A. Florea și V. Băcilă, iar C. pr. Z. Rucăreanu și C. diacon I. Gîrlonța au fost distinși cu brîu roșu.

În continuare, un scurt cuvînt de învățătură despre întruparea Mîntuitorului a rostit P. C. prof. Is. Todoran.

„Cu profund respect și iubire frățească”, I. P. S. Mitropolit Nicolae a fost salutat de către rev. Șt. Somlyai (rom. cat.), past. A. Szegyo (reformat), past. Șt. Miklos (unitarian), iar din partea past. H. Scheerer (evangh. C.A.), care din motive speciale n-a putut să participe, se citește un act oficial.

Un scurt cuvînt de informare asupra vieții parohiei, asupra relațiilor frățești dintre cultele din Mediaș, vădite și cu prilejul acestei vizite, rostește și P. C. prot. P. Boeru.

Un amplu și dens cuvînt de învățătură a rostit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, zăbovînd cu deosebire asupra talmăcirii unor înțelesuri ale Sf. Cruci, care stă nu numai în inima marelui post al Sf. Paști, ci și în centrul vieții noastre creștinești.

Un prim înțeles al Sf. Cruci izvorăște din însăși forma ei, ea fiind formată dintr-o linie verticală, care se înalță de la pămînt la cer, tinzînd spre înfinit, și dintr-o linie orizontală, transversală, care taie verticala. Această întretăiere înseamnă unul dintre aspectele de seamă ale vieții omenesti și anume acela că linia verticală exprimă tendințele frumoase, înalte, spre virtute, spre creații diverse, spre desăvîrșire din ființa noastră, pe cînd orizontala arată răul din noi, păcatele, patimile care ne stăpînesc și care frînează tinînd adesea pe loc pornirile noastre bune.

Crucea simbolizează apoi dragostea, cea mai mare dragoste posibilă, dragostea cea nemărginită a lui Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru noi toți, dragoste care ne cheamă și ne obligă la un răspuns asemănător.

Din această dragoste a izvorît jertfa mucenicilor și dăruirea știută și neștiută a atîtor creștini buni de totdeauna.

„Iată deci ce ne învață Biserica noastră în Duminica Crucii din postul mare. Ea ne învață să punem în centrul vieții noastre dragostea, care se luptă mereu ca relațiile dintre oameni să fie mai bune, mai frumoase, mai ziditoare, și în familie și în societate, și între popoare, și în întreaga lume”.

La sfîrșit, I. P. S. Mitropolit Nicolae a uns cu untdelemn sfințit pe toți credincioșii, după care, într-o atmosferă sobră, după cum cere timpul postului, a urmat o agapă frățească, la care au toastat: C. pr. Z. Rucăreanu, C. diac. I. Gîrlonța, P. C. prot. Al. Florea, C. pr. Maier Miron și P. C. prot. P. Boeru.

Ca și cu alte prilejuri de acest fel, roadele sufletești ale vizitației canonice a Înaltului nostru Arhipăstor la Mediaș sînt cu anevoie de cîntărit. Ea a însemnat înălțare sufletească, îndemn și făgăduință la o viață creștinească și cetățenească cît mai ridicată a credincioșilor noștri medieșeni.

Rep.

Despre preoție

Preoția este așezămînt dumnezeiesc, nu omenesc, iar preotul om ales dintre oameni să slujească lui Dumnezeu și oamenilor. E adevăr pe care omul să nu-l sucească și preotul să nu-l uite nici odată și în nici o împrejurare.

Nu ne vom opri în chip special asupra tainei Sf. Preoții. Despre ea am scris la foaie cînd am arătat înțelesul și însemnătatea Sf. Taine. De data aceasta ne vom strădui să arătăm doar cum trebuie privită această misiune atît de credincioși, cît și de preoți.

Preoția Legii celei noi nu e continuarea preoției Vechiului Testament. Ea are alt temei, nu legea lui Moisi. Cel dintîi preot în adevăratul înțeles al cuvîntului a fost Domnul nostru Iisus Hristos (Evrei 5, 6). El a așezat și preoția cea nouă. N-a fost împotriva preoției Vechiului Testament. Nici odată și în nici o împrejurare n-a osîndit-o și n-a cerut desființarea ei. A osîndit însă felul greșit în care a fost înțeleasă și practică, de cei dinaintea Mîntuitorului, această chemare. Preoția Noului Testament, preoția noastră creștină a început în ziua Învierii Domnului, atunci cînd a așezat această Sfințită Taină prin suflare de Duh Sfînt asupra Sf. Apostoli și a rostit cuvintele: „Luați Duh Sfînt, cărora veți ierta păcatele, iertate vor fi, cărora le veți ține, ținite vor fi” (Ioan 20, 22—23). Cum la Cina cea de Taină, cînd a așezat Sfințita Taină a Împărtășaniei le-a poruncit să repete și ei Cina, zicînd: „Aceasta s-o faceți întru pomenirea mea” (Luca 22, 19 și 1 Cor. 22, 23—26), și cum mai tîrziu le-a pus la inimă să păzească toate cîte ne-a poruncit El nouă (Matei 28, 20) și ei, Sf. Apostoli și toți cei ce au primit Cuvîntul Domnului, în fiecare zi întîi a săptămîinii (nu sîmbăta!), se adunau „la frîngerea pîinii”, slujeau adică Sf. Liturghie (Fapte 11, 42 și 20, 7), care e lucrare preoțească. Iar Sfinții Apostoli în tot locul unde au întemeiat comunități creștine le-au rînduit și preoți (Fapte 14, 23), pe care i-au hirotonit „prin punerea mîinilor preoției” (1 Timotei 4, 14). Sfinții Apostoli au hirotonit și pe cei șapte diaconi (Fapte 6, 6), tot prin punerea mîinilor. Toate sinoadele locale și ecumenice hotărăsc reguli (canoane) și sînt cu mare grijă asupra purtării preoților și diaconilor. Din ziua sfințită a Învierii deci și pînă azi și pînă la sfîrșitul veacurilor preoția Noului Testament a existat și va exista, prin șirul lung și neîntrerupt al punerii mîinilor pe creștetul celor ce vor să fie slujitori ai Domnului. Cei ce învață și practică altfel, nesocotesc și calcă cuvîntul Mîntuitorului și nu se cade a se socoti omul mai presus de Dumnezeu.

Cine poate fi preot și cum trebuie să se poarte preotul sînt alte laturi ale problemei noastre și vom adăuga cîteva cuvinte și despre acestea.

Sfîntul și Marele Apostol Pavel scrie lui Tit, învățăcelul lui, pus episcop: „De aceea te-am lăsat în Creta, ca să isprăvești ce mai rămăsese de făcut și să pui presbiteri (preoți) prin cetăți, după cum ți-am poruncit eu, — dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei femei, avînd copii credincioși și nevinușiți pentru desfrîinare sau neascultare, — neprihănit, neîngîmfat, nemînios, nebețiv, nebatăuș, neubitor de cîștig urît, ci iubitor de străini, iubitor de bine, treaz la minte, drept, cuvios, înfrînat, legat de învățătura cea adevărată; ca să fie în stare a povățui pe oameni la învățătura cea sănătoasă, să nu fie dintre cei ce cu gura mărturisesc că cunosc pe Dumnezeu, iar cu faptele îl tăgăduiesc, fiind uricioși, nesupuși și nestatornici pentru orice faptă bună” (Tit 1, 5—9 și 16). Cu alte cuvinte, preotul trebuie să aibă cele mai alese însușiri morale, să fie un adevărat caracter creștin ortodox. Cu aceste însușiri, privitoare la studii și purtare, în Biserica Ortodoxă orice creștin, din orice stare socială și din orice rasă, poate fi preot. Preoția nu trece din tată în fiu, nu se moștenește. I se mai cere preotului și alte însușiri: să nu aibă defecte corporale sau de vorbire, pentru ca să nu ajungă obiect de batjocură, și să fie bine pregătit și în ce privește legea cea nouă, și în ce privește știința vremii, avînd orientare sigură în toate domeniile. „Specialitatea lui” e viața, sub toate aspectele ei posibile, pe care preotul trebuie s-o observe și să învețe mereu pînă la ceasul morții. Altmul nu e în stare să lumineze pe alții și va fi împins la periferia vieții.

Dar mai presus de toate, ceea ce ajută a fi un adevărat preot este conștiința, cugetul, cum i se mai zice. Ea te înalță, ea te ține mereu să umbli pe drumul cel bun, plăcut oamenilor și lui Dumnezeu, ea te îndeamnă neconținut spre perfecțiune, spre desăvîrșire. Cugetul e glasul lui Dumnezeu în noi. Preoția e misiune, nu o meserie sau o funcțiune oarecare. Cel ce simte această chemare arde ca o luminare, consumîndu-se, dar va în-

(Continuare în pag. 4)

Sfînta Scriptură

(Urmare din pag. 1)

mentul acesta domină toate prefetele îndreptate către înțeleptul cititor.

În Biblia din 1936 patriarhul de atunci al Bisericii noastre scria: „Facă Domnul ca și în viitor Sf. Scriptură să strîngă tot mai mult la un loc cele risipite ale poporului românesc ca nimic să nu-i mai poată despărți pînă la sfîrșitul veacurilor”.

Astfel de idei sănătoase avea și Șaguna, căci: „Sfînta Scriptură precum căldura soarelui și lumina e menită de la Dumnezeu pentru hrănirea cea duhovnicească a tuturor”.

Contactul cu ideile Sf. Scripturi croiră un raport nou cu cei dimprejur, căci Biblia a dat îndemn spre ideal, a fost un corector al greșelilor și mai ales un model de viață pentru credincioși.

Biblia călăuzește pe credincioși către idealurile superioare ale vieții. Ea îndeamnă pe credincioși spre dragostea pe care a arătat-o Iisus ucenicilor Săi, ea face să judecăm mai drept decît Pilat, să gospodărim cinstit, pe bogat îl îndrumă să fie mai milostiv, pe cel ce răstoarnă brazdele glicii strămoșești să-și arunce sămînța întru nădejde, pe

Asemănarea cu Iisus Hristos

(Urmare din pag. 1)

Să ne străduim ca, prin cît mai multă știință teologică și cultură generală, să ajungem la credința luminată, iar prin credință să ardem în dragoste lucrătoare de virtuți religios-morale și umanitare. Pe toate acestea să le punem în slujba slujirii lui Dumnezeu, a Bisericii, a poporului și a omenirii întregi. Așa ne ridicăm la asemănarea noastră cu Iisus Hristos, izvorul păcii, al binelui și al fericirii noastre în veci. Prot. S. Radu

toți ridicîndu-i în dubul dragostei și al unei munci creatoare.

În toate împrejurările Biblia este stîlp de întărire în virtute pentru credincioși și prilej de înălțare morală pentru fiii Bisericii noastre.

Iată pentru ce ne bucurăm că prin purtarea de grijă a Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii noastre, a văzut lumina tiparului o nouă ediție a Sfîntei Scripturi.

Urmînd Sf. Scripturi și Sf. Tradiții, viața credincioșilor primește sens și frumusețe.

Prof. Nicolae Neaga

Pentru prosperitate, pentru bună conviețuire în lume

Alegerile de deputați care au avut loc în 2 martie a. c. au arătat cât se poate de grăitor deplină unitate a poporului nostru, atașamentul său profund față de platforma, de programul cu care s-a prezentat în alegeri. Frontul Unității Socialiste, față de Conducerea Patriei noastre dragi. Exercițiindu-și cu toată răspunderea cetățenească drepturile acordate de Constituția Țării, cetățenii Patriei noastre: români, maghiari, germani și de alte naționalități s-au prezentat cu toții în fața urnelor, asigurând, după cum am văzut, strălucita victorie în alegeri a Frontului Unității Socialiste.

Participarea la alegeri a cetățenilor țării a fost aproape totală, înregistrându-se cu acest prilej cel mai mare număr de alegători față de toate alegerile desfășurate după 23 August 1944. Dintre aceștia apoi 99,75% și-au dat votul lor candidaților Frontului Unității Socialiste, votând pentru prosperitate, pentru o viață tot mai omenească, pentru tot mai marea ridicare și înflorire a Patriei, pentru bună conviețuire între toate popoarele lumii și pentru atâtea alte obiective frumoase și sănătoase cuprinse în Manifestul Frontului Unității Socialiste. „Prin votul de la 2 martie — subliniază un document de după alegeri — poporul român și-a reafirmat cu putere voința și hotărârea de a întări necontenit orânduirea socialistă, a apăra cuceririle sale revoluționare, independența și suveranitatea națională a Patriei“.

Ca urmare a acestor alegeri, la mijlocul lunii martie 1969 s-au desfășurat, în capitala țării, lucrările primei Sesii a celei de-a VI-a Legislaturi a Marii Adunări Naționale, care a dezbătut probleme deosebit de importante, ca de pildă alegerea organelor de conducere ale Statului: Consiliul de Stat, Consiliul de Miniștri și Biroul Marii Adunări Naționale.

Astfel, într-o atmosferă de puternic entuziasm și cu unanimitate de voturi, Marea Adunare Națională a reales pe Domnul Nicolae Ceaușescu în funcția de Președinte al Consiliului de Stat. Stima, sentimentele de dragoste, de adâncă încredere și prețuire de care Domnul Președinte al Consiliului de Stat se bucură în rândul maselor s-au vădit și cu prilejul acestei sesiuni a Marii Adunări Naționale.

UN BUN PATRIOT

Alecu Russo

— 150 DE ANI DE LA NAȘTEREA SA —

Printre aniversările de seamă, recomandate de UNESCO pe plan internațional pentru anul în curs, se numără și sărbătorirea lui Alecu Russo, cu prilejul împlinirii a 150 de ani de la nașterea sa. Acest moment aniversar ne îngăduie să însealăm câteva gânduri de cinstire a amintirii acestui bun patriot al nostru. Când spunem „bun patriot“ ne gândim la întreaga-i viață, destul de scurtă de altfel, cât și la lucrările rămase de la el, care vibrează de-o vădită dragoste de țară, de pământul pe care s-a născut și a crescut, de poporul din care face parte, de darurile lui, de creațiile lui, de trecutul lui glorios și plin de demnitate etc.

Alecu Russo s-a născut în 17 martie 1819, petrecându-și copilăria „într-un sat frumos, rășchirat între grădini și copaci pe o vale a codrilor Bicului“, precum însuși spune în „Amintirile“ sale.

Primele învățături le primește în satul în care și-a petrecut copilăria — tatăl său, Iancu Rusu, fiind arendaș — continuându-și-le destul de timpuriu în Elveția, unde rămâne până în 1835. După o scurtă zăbovire la Viena, se întoarce în țară, obținând, în 1841, un post de judecător la Piatra Neamț. Această înțeleptă însă nu-l satisface, din care motiv făcea dese descinderi în împrejurimi pentru a cunoaște viața oamenilor cât și frumusețile naturii, ceea ce-l face un precursor al lui

Tot acum și tot cu unanimitate de voturi, Marea Adunare Națională a reales pe Domnul Ion Gheorghe Maurer în funcția de Președinte al Consiliului de Miniștri, iar Domnul Ștefan Voitec a fost ales Președinte al Biroului Marii Adunări Naționale.

„Asigurăm pe toți cetățenii Patriei — a spus cu acest prilej Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat — că Marea Adunare Națională și Consiliul de Stat vor acționa cu toată fermitatea pentru înfăptuirea vastului program de înflorire multilaterală a României... Vă asigur — și sint convins că exprim părerea tuturor membrilor Consiliului de Stat — că vom pune toată puterea noastră de muncă în slujba intereselor poporului, în slujba desăvârșirii construcției socialismului în patria noastră, că vom acționa neobosit pentru a contribui la triumful cauzei socialismului, democrației și progresului social, la victoria păcii și colaborării între popoarele din întreaga lume“.

„Guvernul nostru — a spus tot cu acest prilej Domnul Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, referindu-se la politica externă a țării noastre — va manifesta, ca și pînă acum, interes și inițiativă pentru extinderea colaborării eficiente, reciproc avantajoase cu toate statele lumii pe baza respectării necondiționate a principiilor unanim acceptate ale raporturilor internaționale... Guvernul român își va aduce în continuare contribuția activă la toate acțiunile menite să instaureze pretutindeni climatul favorabil muncii și vieții pașnice a popoarelor, progresului omnirii“.

Concluzia care se desprinde însă pe marginea acestor însemnări este aceea că, alături de deputații pe care i-am ales prin libera noastră voință, la 2 martie 1969, în forurile conducătoare ale țării, să venim și noi, toți cetățenii Patriei, cu partea noastră de muncă și cumințenie, pentru ca mărețul program pe care l-am avut în față cu prilejul alegerilor, de ridicare a poporului nostru pe noi culmi de prosperitate, să se înfăptuiască întocmai.

T.

C. Hogaș. „Mai bine îmi place cărarea de la munte decât cariera deschisă înaintea mea“ — spunea el.

Așa se face că în 1844 se stabilește ca avocat la Iași, unde, alături de M. Kogălniceanu, V. Alecsandri și I. Ghica, participă la diverse manifestări politice și culturale din capitala Moldovei. În acest sens, înțelegând importanța teatrului în viața unui popor ca tribună în răspîndirea ideilor mai înaintate, A. Russo a contribuit cu două piese la îmbogățirea repertoriului teatrului care se înfiripa în acei ani în Iași și anume: „Zăpățul Vadră“ sau „Provincialul la Teatrul Național“ și „Băcălia ambițioasă“. Punând în gura personajelor sale o seamă de replici, ca aceste versuri:

„Din Focșani la Doroboi

Țara-i plină de ciocoi“,

aceste piese teatrale au atras minia autorităților vremii, ceea ce a dus la exilarea autorului la mănăstirea Soveja, din Munții Vrancei. Aici, bucurându-se de deplină simpatie a starețului care îl avea în grijă, Russo a intrat în legătură cu oamenii locului, izvoare nesecate de bogății folclorice, de la care a cules neîntrecuta baladă „Miorița“, pe care a dat-o apoi prietenului său Alecsandri care a și publicat-o.

Alecu Russo este, de asemenea, unul dintre însuflătorii revoluției din 1848 din Moldova,

după al cărui eșec trece munții în Transilvania, întâlnindu-l, alături de alți pribegi din neamul său, la marea adunare a românilor de pe Cîmpia Libertății din Blaj. Profund impresionat de imaginea celor peste 40.000 de români adunați de pe plaiurile transilvănene, Russo va nota următoarele: „Moldoveni și munteni, pribegi a tulburărilor din țări („adică Moldova și Valahia“), privea cu bătaie de inimă adunarea oștită grămadă câte grămadă, după satele și ținuturile de unde veniseră oamenii: un popor întreg, de același port și aceeași limbă ca și a poporului nostru (cel din Moldova și Țara Momânească, n.n.), sta măreț în lumina soarelui“.

Vrînd să plece spre Bucovina, este arestat la Dej de către autoritățile austro-ungare, trecînd chiar prin primejdia de a fi spînzurat, iar după circa două luni de întemnițare la Cluj, îl întâlnește la Sibiu, de unde, în 4 iulie 1848, trimite o entuziastă scrisoare lui N. Bălcescu, în care spune printre altele: „Scumpul meu Bălcescu, vivat! Victorie! Sint mîndru de voi și gloria revoluției noastre se va răspîndi și asupra noastră ca și asupra tuturor românilor. Trăiască România!“.

Din cauza prigonirilor din partea stăpînitorilor vremii, împreună cu alți revoluționari de la 1848 A. Russo pleacă la Paris, unde desfășoară o intensă activitate patriotică, publicînd, de pildă, în limba franceză, minunatul poem: „Cîntarea României“. Intorcîndu-se în țară în timpul domniei lui Gr. Ghica, A. Russo reîncepe practicarea avocaturii, participînd însă, în același timp, la viața politică și culturală a țării. Il întâlnește astfel colaborînd la „România Literară“, înființată de V. Alecsandri, la ziarul unionist „Steaua Dunării“, editat de M. Kogălniceanu ș. a.

Partizan al Unirii Principatelor, A. Russo nu mai poate participa pînă la capăt la acest important eveniment din istoria Patriei noastre, căci sănătatea îi devine din ce în ce mai șubredă, iar în 4 februarie 1859 se stinge, în condiții modeste, în casa surorii sale vitrege Paulina Duca din Iași.

Alecu Russo a fost unul dintre cei mai luminați oameni ai timpului său. Acest lucru rezultă și din lucrările rămase de la el, ca de pildă: Critica criticii, Studie moldovană, Dezrobirea țiganilor, Soveja, Piatra Teiului etc. Semnificative însă rămîn pentru noi cu deosebire „Cugetări“, în care emite judecăți drepte asupra unor probleme de limbă și cultură, grăind cu adevărată pietate despre limba poporului. Reținem de pildă următoarea înțeleaptă frază: „Dacă șefii nu vorbesc limba soldaților, dacă învățații și autorii nu scriu pentru popor, apoi de ce mai pierd vremea în vorbe și în scrieri neînțelese?“; „Amintiri“, în care exprimă o caldă nostalgie față de plaiurile natale („Fericici aceia care nu au pierdut din ochi pragul casei!“), față de dor, acel simțămînt nobil al omului nostru din popor, „al doilea suflet ce a dat Dumnezeu românului“; „Poezia populară“, față de care are o deosebită prețuire, arătînd că „datinile, poveștile, muzica și poezia sînt arhivele popoarelor“. În „Miorița“ de pildă vede „cea mai frumoasă epopee păstorească din lume. Insuși Virgil și Ovid s-ar fi mîndrit cu drept cuvînt, dacă ar fi compus această minune poetică“. Chiar dacă uneori forma poeziei populare nu este dintre cele mai perfecte, conținutul ei însă răscolește orice suflet aplecat spre frumos, spre înălțare, din care motiv poezia populară este asemănată cu privighetoarea al cărei cântec „este din rai“.

Dar mai importantă este „Cîntarea României“, în care Russo, asemenea unui profet din vechime — are chiar multe paralelisme în această lucrare mai ales din Cartea Psalmilor — evocă virtuțile străbune, pe care le pune în fața contemporanilor săi ca un suport și stimulent în lupta pentru dreptate și libertate socială și națională. Afirmînd ideea demnității noastre naționale, Russo are viziunea unui viitor mai luminos pentru poporul său, pe care-l vedea atît de obidit, în realizarea acestui scop invocînd chiar dreptatea divină, cînd spune: „Săbia Domnului în mîna norodului“.

Reproducem doar câteva fragmente din acest bogat în simțăminte patriotice și semnificativ poem, ținînd cont de contextul istoric în care a apărut.

„Care e mai mîndră decît tine între toate țările semănate de Domnul pe pămînt? Care alta se împodobește în zilele de vară cu flori mai frumoase, cu grîne mai bogate? Verzi sînt dealurile tale, frumoase pădurile și dumbrăvile spînzurate de coastele dealurilor, limpede și senin este cerul tău; munții se înalță trufași în văzduh; rîurile ca brie pestrițe ocolesc cîmpurile; nopțile tale încîntă auzul, ziua farmecă văzduhul. Pentru ce zîmbetul tău e așa de amar, mîndra mea țară?“; „Cinste fie părinților noștri care s-au luptat vitejește și

(Continuare în pag. 4)

„N-am alt gând“

În cursul lunii martie s-au desfășurat la centrele protopopești prima conferință de orientare a preoților noștri din anul acesta. Tema conferinței, fixată din bună vreme de Sf. Sinod, a fost: „Preotul îndrumător al vieții morale a credincioșilor“. Pe lângă aceasta, preoții din Arhiepiscopia Sibiului au lucrat și o scurtă prezentare a cărții I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin: „Biserica Ortodoxă Română, una și aceeași în toate timpurile“.

Ambele teme izvorăsc, precum vedem, din plină actualitate a vieții noastre bisericesti și obștești în general, ele căutând să reamintească preoții noastre îndatoririle fundamentale și permanente pe care le au de îndeplinit în mijlocul credincioșilor unde activează.

Cu acest prilej, în mintea preoților noștri le-a revenit înfricoșătoarea declarație pe care fiecare a dat-o nesilit de nimeni, „în fața lui Dumnezeu“, a chiriarhului său și a credincioșilor prezenți, în fața Sf. Altar — în pragul hirotonirii întru preot.

Fragmente, ecouri din această declarație ne stăruie încă în minte: „N-am alt gând decât să lucrez pentru mîntuirea sufletească a turmei duhovnicești mie încredințată“; „Mai declar că îmi voi potrivi viața mea cu învățăturile Sf. Evanghelii, ale Sfinților Apostoli și cu toate canoanele și învățăturile Sf. Părinți ai Bisericii Ortodoxe“; „Nu voi uita niciodată în viața mea cuvintele Sf. Apostol Pavel, care cer ca preotul „să fie fără prihană, treaz, întreg la minte, cuvințios, îndemînat a învăța pe alții, blînd, nesfatnic, neubitor de argint...“ (I Tim. 3, 2—5); „Declar, în sfîrșit, că întru toate voi fi supus și ascultător chiriarhului meu...“, precum și legilor Republicii Socialiste România“.

În spiritul acestei făgăduințe sau angajamente solemne, pe care bine este ca fiecare față bisericestă să le aibă permanent înaintea privirilor sale sufletești, s-au desfășurat și lucrările conferinței menționate.

S-a subliniat astfel, de către referenți, coreferenți și mulțimea preoților care au luat cuvîntul,

cum, alături de alți factori din țara noastră care lucrează la formarea cetățenilor, preotul are și el un tărîm de activitate cît se poate de ziditor, de trezire permanentă a conștiinței morale a credincioșilor săi, de formare a lor în duhul dragostei de Dumnezeu și de aproapele, al dragostei de muncă, de cinste, de corectitudine și omenie, al respectului față de bunurile obștești, al dragostei de Patrie, de tradițiile frumoase și sănătoase ale poporului nostru; de combatere a diverselor patimi cu urmări nefaste asupra sănătății trupesti și sufletești a credincioșilor și a vieții obștești în general, cum sînt alcoolismul, desfrîul, avortul, abandonul familial etc.

În această înălțătoare și cu totul umană lucrare a sa, preotul are ca mijloace cuvîntul mereu înnoitor și dătător de viață al Mîntuitorului Iisus Hristos, cît și predica tăcută dar cît se poate de ziditoare a exemplului propriu precum și al familiei sale.

Aprecieri deosebite s-au făcut și pe marginea lucrării I. P. S. Mitropolit Nicolae: „Biserica Ortodoxă Română, una și aceeași în toate timpurile“, care, după cum s-a subliniat, „este izvorită din dragostea de Biserica străbună și de popor“ a Ierarhului autor, constituind „un omagiu adus Reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române“, „un ajutor neprețuit în activitatea de consolidare a acestui mărț act“ etc.

Încrăm faptul că la conferința preoțească de la protopopiatul Sibiu, ținută în 6 martie a. c., a participat și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, cu care prilej, ca totdeauna cu astfel de ocazii, I. P. S. Sa a adus prețioase completări pe marginea temei conferinței, insistînd cu deosebire asupra ținutei morale a preotului, „de a trăi cu fapta ceea ce învață cu graiul“, căci exemplul bun al preotului și al familiei sale este hotărîtor în determinarea credincioșilor pentru o viață creștinească și cetățenească cît mai ridicată, cît mai aleasă.

R.

Îndrumări folositoare

Mama cea bună a sănătății este cumpătarea în toate cele ale vieții. Ea este o prețioasă ordine și frîu ales și sănătos, pe care trebuie să-l pui poftelor și plăcerilor tale nesocotite. Și dacă ești înfrînat, se poate spune cu adevărat că ești stăpîn pe tine însuși. Un asemenea om e stăpîn pe sine însuși, este cinstit de toți, iar cel fără măsură în dorințele sale de viață este cu adevărat robul său însuși, și acest lucru e o mare necinste pentru el, un exemplu rău pentru cei din jur.

Trăiește-ți deci zilele vieții în cumpătare.

Știi care-i rodul cel bogat al cumpătării? Puterea trupească și sufletească. Dragă frate, vei apela puțin la doctor, în zilele vieții tale, dacă ești pe deplin cumpătat și mult prevăzător în toate cele din viață. Cumpătarea-i gîina vieții. În privința asta, Domnul Hristos strigă cu glas mare, de peste veacuri, tuturor, în acest chip: „Luați seama la voi înșivă, să nu se îngreuneze inimile voastre de îmbuibare și de băutură și de grijile lumești“ (Lc. 28, 34). Iar Sf. Apostol Pavel zice lui Tit: „Povățuiește pe cei tineri, să fie înfrînați!“ (Tit 2, 6) și înțeleptul Solomon ne învață așa: „Dacă dai peste miere, nu mîncă decît atît cît îți ajunge, ca să nu îți se scribească și să te îmbolnăvești“ (Prov. 25, 16).

Economia este de asemenea un lucru sănătos, atît în familie, cît mai ales în Stat, iar cel ce-și rînduiește cheltuielile, potrivit cu veniturile sale, dă dovadă de om cinstit și plin de înțelepciune.

Economia e cu adevărat mama libertății, sora cumpătării și fiica prevederii. Ea ne păstrează un caracter de cinste, aduce fericirea casei și lucrează pentru mai binele social și înflorirea patriei tale. Ea ne potolește frămîntarea sufletească și ne aduce o mare mulțumire, făcînd din oameni buni cetățeni și prieteni ai ordinii și ai siguranței publice, în țara ta.

Dacă vă place să aveți liniște și să vă bucurați de libertatea spiritului, atunci, dragii mei, feriți-vă să nu faceți multe și mari datorii! Cînd sînteți datori, sînteți mereu în prada unei continui frămîntări sufletești. Iar dacă iubiți neatîrnarea, nu faceți datorii, căci cei datornici ajung niște robi ai datornicilor lor.

Și apoi să știți cititorule și să spui și altora, că economia în viața ta este cel mai mare venit al tău. Cheltuieste banul cu folos și nu-l risipi!

Cules și prel. de Pr. V. A.-Basarabin

Alecu Russo

(Urmare din pag. 3)

ne-au lăsat de moștenire moșie și slobozenia“. „Slobozenia e îndoită: cea dinlăuntru și cea din afară, ele sînt surori, una fără alta nu pot trăi. Slobozenia din afară este neatîrnarea moșiei, în care naștem și care ne hrănește, moșia de la care tra-

Depre preoție

(Urmare din pag. 2)

călzi și lumina pe oameni cu lumina lui Hristos și va înțelege deplin, că „numai întru lumina Ta vom vedea lumina“.

Cuvintele preot sau presbiter sînt cuvinte grecești trecute în limba noastră. Însemnează bătrîn, dar și consul, om împuternicit de cineva mai mare cu o anumită misiune. Preotul fiind reprezentantul, împuternicitul lui Dumnezeu să lucreze și să vorbească în numele Lui, nu-și poate face voia lui, ci voia Celui ce l-a trimis. În consecință, în tot ce vorbește și făptuiește nu va pune în fața oamenilor persoana sa, oricît de marcantă ar fi ajuns, ci pururea pe Dumnezeu și voia Lui Sfîntă. El se va simți fericit să stea mereu în umbra Stăpînului vieții lui. Cine înțelege aceasta și trăiește viața așa cum se cere, merită cu adevărat să i se zică „înger în trup“ și „omul lui Dumnezeu între oameni“. Acela trebuie cinstit, prețuit și ajutat să-și poată face deplin datoria lui de mijlocitor între credincioși și tronul ceresc.

Așa trebuie privită preoția și pe preot. Și nu e lucru ușor să fii preot cu adevărat. Nu oricine poate fi împins la preoție. Sfîntul Apostol Pavel face atent pe episcop: „Mîinile curînd peste nimeni să nu le pui, să nu te faci prătaș la păcate străine“; dar „nici pîră asupra preotului să nu primești decît numai cu doi sau trei martori (I Tim. 5, 22 și 19) dintre cei credincioși.“

Credem cu tărie, că preotul adevărat nu uită niciodată că el a fost „ales“ dintre oameni de Domnul pentru a fi împreună lucrătorul Lui la zidirea, întărirea și lărgirea hotarelor împărăției lui Dumnezeu între oameni. De aceea el se va strădui să-și împlinească cu deplină conștiință înalta sa chemare.

Gh. Maior

gem numele nostru și dreptul de om, de sub biruirea ori cărei alte țări și împărății. Pentru sîngele ce ne dă sîntem datori cu sîngele nostru. Slobozenia dinlăuntru este legea, icoana dreptății dumnezeiești, legea așezată prin învoirea tuturor și la care toți deopotrivă se supun“.

Nu fără temei deci Alexandru Odobescu caracterizează Cîntarea României în felul următor: „Arareori într-o scriere românească s-a revărsat mai mult din acel spirit național, cules din privilegiu naturii pitorești a României, din traiul simplu al plugarului sau al plăieșului român, din povestirile vitejești ale letopiseștelor vechi și al basmelor bătrînești, din graiul mlădios și expresiv al poporului român“.

Evocînd amintirea unora dintre vrednicii noștri înaintași — luptători pentru „slobozenia dinlăuntru și din afară“ a neamului lor, între care la loc de cinste se numără și Alecu Russo — se impune pentru noi, cei de astăzi, să le urmăm pilda în tot ceea ce au avut ei mai sănătos, mai frumos, mai înălțător, iubindu-ne poporul și Patria și muncind pentru înălțarea ei pe noi culmi de înflorire și prosperitate.

Gh. Papuc

Ce-ți doresc eu țară...

Ce-ți doresc eu țară
Numai primăvară
Ca să urci spre soare
În veșmînt de floare.

Glia strămoșească
Să ți-o învelească
Sate și orașe
Mindre și frunțase.

Peste-a ta grădina
Nuferi de lumină,
Crini de bucurie
Ție Românie.

Șt. Tascianu

† Preotul Mircea Laslo

S-a stins din viață în ziua de 9 februarie 1969 la vîrsta de numai 59 de ani, după o necrutătoare suferință, preotul Mircea Laslo, de la parohia Porumbacul de Sus-apusean, lăsînd în urmă soția și fiica, îndurerate.

S-a născut în comuna Visca, județul Hunedoara, reprezentînd, în succesiune, a treia generație de preoți. Școala elementară a făcut-o în Brad, Visca și Ilia. Primele clase liceale în Brad și Deva, urmînd apoi Seminarul Teologic și Academia „Andreiană“ din Sibiu. Se căsătorește în anul 1936 cu tînăra Paraschiva Fleșeriu și în ziua de 13 noiembrie același an este hirotonit preot pentru parohia Visca unde păstorește 10 ani, desfășurînd o rodnică activitate și construind a biserică nouă. În aceeași perioadă a terminat construcția bisericii din parohia Băgara — începută de tatăl său. Alți 10 ani a păstorit cu vrednicie în parohia Dealul Frumos-Agnita, pictînd biserica, și ultimii 13 ani și-a desfășurat activitatea pastorală în parohia Porumbacul de Sus-apusean, unde, printre altele, a introdus curentul electric în biserică și casa parohială.

Prohodirea s-a făcut în biserica ortodoxă română din Sibiu-Inferior, de către un sobor de preoți, în frunte cu P. C. protopop al județului Sibiu, Nichifor Todor, asistînd familia, prieteni și colegi, cunoscuți și o delegație de credincioși ai parohiei.

Au vorbit C. preot Constantin Popeanăș din parohia Porumbacul de Sus-răsăritean, C. pr. pens. Ion C. Hăprian în numele colegilor, înv. director din Porumbacul de Sus și P. C. protopop Nichifor Todor, care au evidențiat rîvna, calitățile umane și activitatea bogată a adormitului.

Regretat de toți cei care l-au cunoscut, a fost condus pe ultimul său drum și așezat spre odihnă veșnică în Cimitirul ortodox din Sibiu.

Participant

